

The way in

26/11/2021 – 08/01/2022

Haus N, Καΐρη 6, 2^{ος} όροφος, 105 51

Ωρες λειτουργείας: Πέμπτη – Σάββατο 5 - 8 μ.μ. ή έπειτα από προγραμματισμό ραντεβού

Επιμέλεια έκθεσης: Πάνος Φουρτουλάκης και Titus Nouwens

Επικοινωνία: info@haus-n.gr, p.fourtoulis@gmail.com, titusnouwens@gmail.com

Μερικές φορές το να πηγαίνω στο σουπερμάρκετ με κάνει να νιώθω λιγότερο μόνη. Μερικές φορές προσπαθώ να πω σε κάποιον σχετικά με ένα νέο άνοιγμα στη ζωή μου και καταλήγω να αισθάνομαι κλειστή. Όταν λέω άνοιγμα, εννοώ τη δυνατότητα ότι, όταν αισθάνομαι, δεν θα αισθάνομαι, όπως δεν θα έπρεπε να αισθάνομαι. Το σώμα μου μέσα σε ένα δωμάτιο με άλλα σώματα, νιώθοντας με, νιώθοντας το σώμα μου. Όταν λέω αυτό το δωμάτιο εννοώ εσένα. Όταν λέω εσένα, εννοώ να κάνεις χώρο.

Όταν τα πράγματα πάνε καλά, γράφω σε προτάσεις. Όταν τα πράγματα πάνε άσχημα, γράφω σε σκέψεις. Ξέρεις όταν ονειρεύεσαι και το παρελθόν και το παρόν αναμειγνύονται με έναν τρόπο που φαίνεται ότι ίσως μπορείς να φανταστείς ένα μέλλον; Και έπειτα ξυπνάς. Το να ονειρεύεσαι δεν είναι ακριβώς διαφυγή, δεν είναι ακριβώς σκέψη, δεν είναι ακριβώς αίσθηση, ή μήπως είναι; Επειδή μερικές φορές αισθάνομαι πολύ περισσότερο αισιόδοξη όταν κοιμάμαι, όπως εκείνη την ημέρα που τα πάντα αλλάζουν, εννοώ μόλις ξυπνήσω ή ίσως είμαι ήδη ξύπνια, αλλά όχι ακριβώς, επειδή υπάρχει αυτή η δυνατότητα του να ζεις σε δύο χρόνους ή εμπειρίες ταυτόχρονα αλλά στο ίδιο σώμα, εκείνο το οποίο με απογοητεύει με το που σηκωθώ από το κρεβάτι.

– Mattilda Bernstein Sycamore, *The Freezer Door*, 2020

Η έκθεση *The way in* συγκεντρώνει νέα και υπάρχοντα έργα των Leah Clements, Christian Friedrich, Aaron Ratajczyk και Ίριδας Τουλιάτου. Βίντεο, ηχητικές και γλυπτικές εγκαταστάσεις συνδιαλέγονται με την αρχιτεκτονική διαμόρφωση του Haus N, προτείνοντας μία υπαρξιακή διερεύνηση του είναι.

Σημείο εκκίνησης αυτής της έκθεσης αποτέλεσε το πρόσφατο παρελθόν – μία περίοδος κατά την οποία η συλλογική εμπειρία του χρόνου έδιδε μία διαφορετική αίσθηση, όταν οι σχέσεις ανάμεσα στους εαυτούς μας και τα σώματα μας, τον περιβάλλον μας και τους άλλους επαναδιαπραγματεύονταν, και όταν η εξερεύνηση της εσωτερικότητας, της ενσώματης παρουσίας και της επιθυμίας για επαφή έδειχναν να είναι κοινοί προβληματισμοί.

Μέσα από στενή συνεργασία με τους προσκεκλημένους καλλιτέχνες αναπτύξαμε μία σκηνογραφία η οποία καλωσορίζει τον θεατή σε έναν εσωτερικό χώρο μνήμης, αισθήματος και επιθυμίας. Οι εγκαταστάσεις οι οποίες παρουσιάζονται φέρνουν στην επιφάνεια στοιχεία τα οποία είναι ενδόμυχα και άυλα. Μέσα από μια συγκεκριμένη οργάνωση τόσο του χώρου όσο και του χρόνου τα έργα ταλαντεύονται ανάμεσα στην εσωστρέφεια και την περιπλοκή, εκφράζοντας μία αίσθηση περιορισμού και διεύρυνσης.

Η συνεχής ένταση ανάμεσα στον (εσώτερο) εαυτό και τον (εξωτερικό) κόσμο, αντιλήψεις σχετικά με τον έλεγχο και την κυριαρχία, ικανοποίησης και πόνου, ενσαρκώνονται στη βουβή ταινία του Christian Friedrich *Untitled*, 2010-11. Εναλλασσόμενα πλάνα μίας εν κυματισμώ αμερικανικής σημαίας και ενός άνδρα σε κλουβί ο οποίος υποβάλλεται επανειλημμένα σε ηλεκτροσόκ δημιουργούν απρόσμενους συσχετισμούς με την ρυθμική προσθήκη εικόνων κάθε είδους: ενός πίδακα νερού, μίας παρέλασης του πολυκαταστήματος Macy's για την Ημέρα των Ευχαριστιών, μεδουσών, πουλιών, ποδολαγνικών πρακτικών και πολλών άλλων. Καθώς συσσωρεύονται τα δεκαπέντε λεπτά του φιλμ και το μοντάζ επιταχύνεται, οι εικόνες επιθέτονται, δημιουργώντας τη δική τους αινιγματική λογική. Ό, τι φαινόταν εκ πρώτης όψης ως μία δήλωση σχετικά με την κατάχρηση εξουσίας, μπορεί να αποκαλυφτεί ως μία δομή από ατελείωτες αντιθέσεις σε αναστολή. Όσο περισσότερο περνά ο χρόνος, τόσο περισσότερο φανερώνονται πράγματα, περισσότερο υποδηλώνονται, περισσότερο επιδιώκεις έτσι ώστε να κατανοήσεις και, τελικά, τόσο λιγότερο γνωρίζεις.

Η Leah Clements εξερευνά μεταβαλλόμενες εμπειρίες του χώρου και του χρόνου μέσα από μία φωτιστική και ηχητική ακολουθία η οποία φέρει τον τίτλο *Reprise/Reprieve*. Το έργο προέκυψε από την βίντεο-εγκατάσταση *The Siren of the Deep* η οποία παρουσιάστηκε στο Eastside Projects νωρίτερα μέσα στο έτος, αντλώντας την ονομασία της από έναν όρο που χρησιμοποιούν κοινότητες δυτών για να περιγράψουν την ακατανίκητη έλξη να παραμένεις στον πυθμένα της θάλασσας σε κατάσταση δέους, χωρίς να γυρνάς ποτέ πίσω. Αναπτυσσόμενο μέσα από μία περισσότερο πειραματική και σωματική προσέγγιση, το έργο 'Reprise/Reprieve' χρησιμοποιεί μπάσα ηχητική κλίμακα, ζεστό φωτισμό και μία εγκατάσταση σε ανάμνηση ενός παρατημένου ιατρικού πειράματος. Η ακολουθία προκαλεί τη σταδιακή συσσώρευση και την ξαφνική αποδέσμευση έντασης ανά καθορισμένα διαστήματα στην γκαλερί.

Η εγκατάσταση του Aaron Ratajczyk αποτελείται από δύο νέα έργα, το 'Home Resemblances', μία κατασκευή που προσομοιάζει με σκηνή κατασκευασμένη από ημι-

διαφανές πλαστικό, και το *Remote Ressemblances*, ένα πάτωμα από πεπλατυσμένα χαρτόκουτα ενωνόμενα με ηχεία μέσω πιεζοηλεκτρικών μετατροπέων ήχου. Ευρισκόμενα σε δρόμους της Αθήνας καθώς και σε τοπικά παντοπωλεία, αυτά τα υλικά χρησιμεύουν ως συσκευασίες προϊόντων τα οποία προέρχονται απ' όλο τον κόσμο. Οι επισκέπτες της έκθεσης καλούνται να εισέλθουν στο ανοιχτό και παρ' όλα αυτά εσώκλειστο περιβάλλον του Ratajczyk, παράγοντας ήχους καθώς προχωρούν. Συσχετίζοντας το *Home Ressemblances* με το *Remote Ressemblances*, ο Ratajczyk εξερευνά ιδέες σχετικές με την παρουσία και τη διαμεσολάβηση της, την αποξένωση και την επαφή, την οικειότητα και την ιδέα του ανήκειν. Σε αυτό το διαδραστικό έργο το να βρίσκεται κανείς μαζί με κάποιον άλλον συνιστά κάτι το οικείο και συνάμα κάτι το ανοίκειο.

Η Ίρις Τουλιάτου συνέβαλλε στην έκθεση με το *What we had expected and for how long*, ένα νέο έργο το οποίο αναπτύχθηκε μέσα από την επαφή ανάμεσα σε εκείνη και εμάς (τους επιμελητές). Ενόσω βρισκόταν στο εξωτερικό, η καλλιτέχνης μας εμπιστεύτηκε τα κλειδιά του σπιτιού/εργαστηρίου της έτσι ώστε να αποσπάμε αντικείμενα της επιλογής μας. Ως αποτέλεσμα, στο Haus N τοποθετούνται αντικείμενα από το σπίτι της καλλιτέχνης-ράφια και συρτάρια (δομές στήριξης οι οποίες περιέχουν προσωπικά αντικείμενα), ένας εκτυπωτής, ένας ανεμιστήρας, όλα τα σκεπάσματα της, και το έργο *Exhausted Lovers* (2016) – ένας προσεκτικά «εσώκλειστος» χωρισμός, αποτελούμενο από μελάνι και χάρτινα αποκόμματα, διωλισμένη έντυπη ύλη, τα οποία διατηρούνται ξεχωριστά σε perspex δοχεία. Μέσα από συνεχείς διαπραγματεύσεις και την πρακτική του να καθιστάς κάτι δημόσιο, το έργο ασχολείται με ζητήματα εγγύτητας και απόστασης, μεσολάβησης και εξάρτησης, έλεγχου και απελευθέρωσης.

Βιογραφικά σημειώματα καλλιτεχνών:

Η πρακτική της Leah Clements (γεν. 1989, με έδρα το Λονδίνο) περιλαμβάνει το φιλμ, τη φωτογραφία, την επιτέλεση, τη συγγραφή, την εγκατάσταση και άλλα μέσα. Το έργο της αφορά τη σχέση ανάμεσα στο ψυχολογικό, το συναισθηματικό και το σωματικό, συχνά μέσα από προσωπικές θεωρήσεις ασυνήθιστων ή δυσνόητων εμπειριών. Επιπλέον, η πρακτική της εστιάζει στην διαταραχή και ανικανότητα στην τέχνη, με τρόπο κριτικό αλλά και πρακτικό. Η Clements συμμετέχει αυτή την περίοδο σε πρόγραμμα φιλοξενίας καλλιτεχνών της Serpentine Galleries και έχει, προηγουμένως, συμμετάσχει σε προγράμματα του Wysing Arts Centre και του Rupert. Έχει παρουσιάσει το έργο της στα Chisenhale Gallery, Somerset House Studios, Science Gallery, Institute of Contemporary Art, Jupiter Woods and Wellcome Collection,

Λονδίνο; Baltic39, Νιούκασλ; Vermilion Sands, Κοπενχάγη; The National Gallery of Art, Βίλνιους; Eastside Projects, Μπέρμινχαμ; La Casa Encendida, Μαδρίτη.
www.leahclements.com

Η Ίρις Τουλιάτου (γεν. 1981, με έδρα την Αθήνα) έχει μία εννοιολογική πρακτική η οποία αντιμετωπίζει το πολιτικό, το περιβαλλοντικό και το συναισθηματικό και επιστρατεύει διάφορα μέσα απαραίτητα για κάθε ενέργεια. Εκφραζόμενη μέσα από τη γλυπτική, τη φωτογραφία, τον ήχο, την οσμή και το κείμενο, η δουλειά της δημιουργεί ανοιχτές φόρμες και κοινές εμπειρίες, σχολιάζοντας τον χρόνο, την οικειότητα, την παροδικότητα, τη θνησιμότητα, τις οικονομίες και την κατάσταση της ύπαρξης. Η Ίρις Τουλιάτου έχει εκθέσει στα 2021 New Museum Triennial, Νέα Υόρκη; Palais de Tokyo, Παρίσι; The 7th Athens Biennale, DESTE Foundation for Contemporary Art και Radio Athènes, Αθήνα, ανάμεσα σε άλλα.
www.irstouliatou.com

Ο Christian Friedrich (γεν. 1977, με έδρα το Άμστερνταμ και το Βερολίνο) ερευνά την κατάσταση, τη δομή και τον χειρισμό των σχέσεων υποκειμένου-αντικειμένου μέσα από μία πληθώρα μέσων τα οποία περιλαμβάνουν το βίντεο, τη γλυπτική, τον ήχο και την οσμή. Η δουλειά του συχνά υιοθετεί στοιχεία παρμένα από σεξουαλικές πρακτικές αντισυμβατικού χαρακτήρα, εναντιωμένος στον φερεγγισμό, την αισθητική και τη δομική αντίφαση ('structural contradiction'). Το έργο του Friedrich έχει εκτεθεί, μεταξύ άλλων, στα KW Institute for Contemporary Art, PS120, Βερολίνο; Cabinet Gallery, Λονδίνο; NYU, Νέα Υόρκη; Cobra Museum of Modern Art, Άμστελφειν; Grazer Kunstverein, Γκρατς; De Hallen, Χάαρλεμ; Goethe-Institut, De Appel, Stedelijk Museum, Άμστερνταμ; Städtische Galerie am ZKM, Καρλσρούη. Το 2017 ο Friedrich ήταν ο αποδέκτης του Cobra Art Prize, ενώ το 2013 ήταν υποψήφιος για το Prix de Rome.

Η πρακτική του Aaron Ratajczyk (γεν. 1989, με έδρα το Λονδίνο και το Βερολίνο) διερευνά ζητήματα οικειότητας και διαφοροποίησης ('dis-identification'), αντιμετωπίζοντας το ανθρώπινο σώμα ως εύπλαστο σημείο επαφής. Συχνά εκφραζόμενο μέσα από μη-λεκτικές επιδράσεις –διάθεση, ατμόσφαιρα και ποιητική- το έργο του λαμβάνει τη μορφή βίντεο, επιτελέσεων, κειμένων και εγκαταστάσεων. Το έργο του έχει παρουσιαστεί στα Museum of Modern Art και KEM, Βαρσοβία; Tree Art Museum, Πεκίνο; RCA CCA σε συνεργασία με το Nottingham Contemporary; Yvonne Lambert, Βερολίνο; Forum for Live Art, Άμστερνταμ. Επερχόμενα εγχειρήματα περιλαμβάνουν ομαδικές εκθέσεις στα Goldsmiths CCA και South London Gallery (ως μέρος του New Contemporaries) καθώς και μία ατομική ανάθεση από το Institute of Contemporary Art, Λονδίνο. www.aaronratajczyk.com

Πρόσβαση: Η είσοδος στον χώρο πραγματοποιείται μέσω κλιμακοστασίου και δεν είναι προσβάσιμος σε αναπηρικά αμαξίδια. Η Leah Clements δημιούργησε μία φιλική εκδοχή του έργου της για όσους δεν υπάρχει η δυνατότητα πρόσβασης στον χώρο, η οποία θα είναι διαθέσιμη [εδώ](#), μία εκδοχή με ηχητικές περιγραφές [εδώ](#) και μια έκδοση με λεζάντες που περιγράφουν τον ήχο [εδώ](#). Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την πρόσβαση στην έκθεση παρακαλείσθε, όπως απευθυνθείτε στο info@haus-n.gr